

האגף למחקר, סוכנות הביון המרכזית, לאנגלי וירג'יניה ארה"ב

ג'ו פזל לעבר הדלת הירוקה בטרם הניח את רגליו זו על גבי זו, על שולחן המתכת. אם מייק היה רואה אותו כך, היה מקבל נזיפה הגונה. נראה שמייק, המפעיל שלו, דילג על התפקיד הנורא המצריך אותך לשבת במשך לילה שלם ולבהות במסכי האבטחה. אחרת, לא היה כועס כל כך על מתיחת רגליים הגונה פעם בשעה. שרירי הברכיים עלולים להתבקע מחוסר תזונה, ויהא הכיסא נוח ככל שיהא. טוב, הוא גם לא כזה נוח. משענת הגב נמוכה מאוד, מגיעה למחצית מאורך גבו, מבטחת אותו מפני הירדמות. כעת, מתח גם את זרועותיו אל על ונענע אותן בסיבובים ארוכים. הוא אינו עייף. זה רק השעמום שמטריד אותו. ארבעה מסכים מרצדים מול עיניו. הוא צופה כעת על אחד האגפים העלומים השמורים והמשעממים ביותר. באור יום אין לו גישה למסכים הללו. למען האמת, במשך שנה ומחצית מאז שהתקבל לעבוד כאן, לא ראה מעולם מישו מעובדי האגף.

"זה כל הקטע", הבהיר לו מייק, כשתידרך אותו. "איש לא אמור להסתובב כאן בשעת לילה. התפקיד שלך הוא לוודא בכל רגע נתון ששום דבר לא זז במסכים מולך. גם לא רוחות רפאים".

"רוחות רפאים?" הוא עיקם את אפו מול פניו הקשוחות של מייק.

"זה מה שראה הבחור שעבד כאן לפניך. אני מתכוון לומר שהבהייה במסך למשך שעות ארוכות, עלולה לשבש משהו במוחות של אנשים".

"אה, לא במוח כמו שלי", הבטיח ג'ו. הוא היה להוט לעבוד במה-שלא-יהיה במתחם האדיר הזה, והעובדה שעבר בהצלחה את כל מבחני האבטחה, החמיאה לו ביותר. הוא רק יסיים כאן שנתיים של שרות זוט

ומיד יתחיל לעשות משהו אמיתי.

כשהחזיר את רגליו לקרקע בתנועה חצי סיבובית, נדמה היה לו שמשנהו זו במסך השמאלי העליון. הוא נדרך קדימה. כלום. מסדרונות שותקים וחלונות אטומי מבע. רק תחושה מציקה שמשנהו מהיר כברק חלף בזווית העין. הוא סימן את השעה, שלוש ושלושים והמשיך לבהות במסכים ביתר ריכוז.

במשך רבע שעה נוספת המשיך להביט בדממה, לאחר מכן משך אליו את המקלדת והחזיר את סרט הצילום רבע שעה אחורה. לשבריר השנייה ההוא.

'לכל הרוחות', מלמל, 'זה נראה כמו צל חולף'.

הוא לחץ על העתקה באצבעות רועדות וצירף את הקובץ למייל של מייק תחת הכותרת 'אירוע חריג'. זו סיבה מספיק טובה להעיר את מייק משנת לילה.

מספר דקות לאחר מכן הבהבה תשובתו של מייק על המסך.

'הנה, עוד אחד שרואה רוחות. לי זה נראה כמו מנורת חשמל שהתעייפה לרגע במסדרון. בכל זאת, כל הכבוד על הערנות'.

"אל תסתובב לאחור!" הקול שהגיע מעם הדלת הירוקה, הקפיא את עורקי צווארו. ידו נשלחה באינסטינקט אל לחצן אזעקת החירום.

"שלא תעז להביע את היד. אתה מבין, שנינו כרגע מעדיפים שלא אשתמש באקדח. הלא כן? יפה. עכשיו, תקפא בבקשה את מצלמת הביטחון של החדר הזה".

ג'ו ביצע את הפקודה בתנועה מתוחה. מוחו מנתח את קולו של הדובר. אנגלית מעולה. שפת אם. קמצוץ מבטא זר.

שקט השתרר למספר רגעים.

"אתה בסדר ג'ו", טפיחה כמעט ידידותית על הכתף. לג'ו מתחשק לקום באחת, לתקוע אגרוף בפרצוף שעדיין לא ראה. למעשה, את זה בדיוק הוא למד לעשות, בטרם התקבל לתפקיד. אבל אז הייתה זו אילוסטרציה, לא אקדח חי מאחורי גבו.

האיש עיסה את כתפו, ג'ו הבין שהוא מתבונן במסכים.

"אנחנו צריכים להקפא כעת את סי 3. בדיוק, הימנית למעלה. יפה, אתה יעיל במיוחד. קדימה. אנחנו יוצאים לסיבוב קצר. רק נכבה את חיישני התנועה, אין לנו עניין להאיר את כל האגף. נכון?"

רק עכשוו העז ג'ו להביט לאחור. הוא לא החכים בהרבה. עיניו של האיש הביטו בו מבעד לחרך צר של מסכת בד שחורה.

הוא נותר לשבת. "ובכן חבר, אתה אמור להבין שאני לא אקבל סירוב להצעה שלי".

ברכיו של ג'ו חרקו כשקם מהכיסא. במוחו כבר נפרד מחלום הילדות שלו. עובד בסוכנות הביון הוא כבר לא יהיה.

"אל תחשוב שחור כל כך", האיש אחז בזרועו, תוך שהוא קורא את מחשבותיו של ג'ו. הוא פנה ימינה, דלתות אוטומטיות נפתחו ברחש קל. "אם הכל יעבוד כמו שצריך, איש לא ידע על הרפתקאותיך הלילה".

הוא יודע לאן הוא הולך. האיש.

דממת מוות מלווה אותם. לראשונה צועד ג'ו במסדרונות אחד מהאגפים השמורים ביותר בסוכנות.

הם חולפים על פני מספר דלתות, נעצרים ליד אחת מהן. האיש מקיש בזריזות קוד ארוך. הדלת נענית בשלווה מזמזמת.

"הא, הנה, אפילו שני כיסאות יש לנו כאן. אתה מוזמן לשבת". האיש מנסה להישמע מבודח כמעט, אולם אוזניו הרגישות של ג'ו קולטות נימי רעד בקולו. הוא פוחד?

"חמש דקות של שקט ואנחנו אחרי הכל. אני רק ממש מבקש ממך, לטובתך, אל תנסה להיות גיבור. זה יעלה לך בחייד".

האקדח הקצר בעל משתיק הקול נראה משומש למדי. דבר המשכנע את ג'ו עד מאוד. הוא יושב, מתבונן בו בשקט כשהוא מחבר דיסק און-קי למחשב מגושם. האיש מקיש קודים במיומנות בידו האחת, ידו השנייה אוחת, במעין רישול, את האקדח.

שני הרהורים עולים בו זמנית במוחו המבועת של ג'ו. האיש מכיר את המקום היטב, ולוואי שהיה לו אומץ להתנפל עליו.

כשהוא מסיים להרהר, מזנק האיש ממקומו.

"זהו להיום חבר", הוא אומר, מתנשף. קדימה, "יש לך שלוש דקות להתייצב במקומך ולהפעיל את המצלמות, בטרם תפצח המערכת בהתרעת הקפאה".

את הדרך חזור הם עושים כמעט בריצה.

"אם לא תדבר על מה שקרה כאן הלילה, תוכל להתקדם בדיוק כפי

שחלמת. יש לך עוד חצי שנה לבהות במסכים. אחר כך, השמיים הם הגבול כאן בסוכנות הביזון. אם תדבר, זה רק יסבך אותך. אתה מבין אותי ג'ו?"

ג'ו מהנהן בשפתיים קפוצות. נראה שהאיש הזה ערך עליו בירור קפדני. הוא יודע עליו הכל.

"יופי, אתה רשאי לשבת ולשחרר את המצלמות. לעונג היה לי".

צילו נעלם בשברירי שניה. בדיוק כפי שהופיע.

בתיבת המייל המתווכח לו שתי שורות אדומות.

"ג'ו אתה בסדר? המצלמה שלך תקועה".

"ג'ו?"

לשתף, לא לשתף. המלחמה הפנימית קצרה מאוד.

"אאוצ", הוא כותב באצבעות רועדות. "היא קפאה משום מה. נראה שלחצתי בטעות על השהיה".

הוא שחרר אותה בלחיצה, ניסה לחייך. מקווה שפניו, רותחות ומיוזעות, אינן מסגירות את חלום הבלהות שעבר עליו בדקות האחרונות.

הוצאת ספרים "זיילר", פלטבוש ניו יורק

"אה, הנה, הוא בדיוק הגיע". יודי הניח בחבטה את הסלולרי על השולחן. "ארי, החבילות מחכות לך. הבטחנו לשוורץ שזה יגיע אליהם כבר בתחילת שבוע. הם עצבניים. לא, רק אל תתיישב לי כאן עכשיו. תראה מה השעה, ארי. היית אמור להיות כאן בתשע, ויש לפניך ארבע שעות נסיעה לפחות".

ארי התרווח על הכסא. "מה יש לך אחי? איפה הבוקר טוב? ההתעניינות? אה, אני רואה שכבר שתית קפה הבוקר. ומה? לי לא מגיע?"

"איזה בוקר ארי? זה יכול להיות רעיון מצוין לשתות קפה יחד ולהתעניין האחד בשלומו של השני, אבל זה צריך לקרות בשמונה בבוקר. עכשיו לידיעתך, כמעט שנים עשרה בצהריים, אתה רוצה למרוח עוד יום בחוסר מעש?"

"אה, למרוח". ארי כינס את רגליו אל מתחת לכיסא. "זה מה שאני עושה. מורח את הזמן בחוסר מעש".

"אוף ארי, אל תתחיל ככה את היום. שוורץ התקשרו פעמיים מהבוקר. הם מחכים לחבילות". יודי הסיר את משקפיו וניקה את העדשות העגולות

במרץ.

"אז בבקשה, אתה מוזמן לקום מהכסא המרופד שלך וללכת לסחוב להם את החבילות. כי אני, עסוק בלמרוח את הזמן".

"ארי, אני לא אמרתי..."

"אמרת וככה אתה גם חושב. אתה וג'וש ואבא. כולם. בזמן שאני מזיע בכבישים וגורר חבילות לאנשים, אתם יושבים כאן במשרדים ומצקצקים במורת רוח על אחיכם העצלן והנצלן".

"טוב ארי, כבד עלי כל הדבר הזה כעת. תגיד שאתה לא רוצה לעבוד ואני אבקש מאפי לקחת את החבילות לשוורץ". יודי קם ממקומו, אות כי תם טקס הבוקר המעיק שכפה עליו אחיו.

ארי לא הבין את הרמז. "באמת, חשבתי על זה. בשביל מה אתם צריכים אותי? מאז שאבא הכניס את אפי לעבודה, יש מי שיעשה את כל השליחויות בלי לבלבל את המוח. הוא אפילו מגיע מוקדם. פשוט כל הכבוד לו. אז בבקשה, תגיד לאפי הנחמד שייקח את החבילות לשוורץ. אני אעשה את השליחויות האחרות".

ארי הרים את עצמו מהכסא, הניח על השולחן צרור דפים, משך אליו בתנופה את דף המטלות היומי ויצא מהמשרד מלווה את צעדי הריקוד שלו בשריקה אדישה.

יודי לקח אליו את הדפים בזעם מרשרש. רשימת השליחויות שביצע ארי ביום האתמול. בסדר. הוא עשה כמעט הכל, כך ניתן להבין בקושי מפענוח הכתב הגדול והעקום שאפילו חרטומי מצריים היו מתביישים בו. אבל למה הוא מוכרח להתיש וללהתמרמר? למה?

מערכת עיתון 'זה היום', הר הצופים, ירושלים

עמיחי גליק אומד בעיניו את המרחק מעמדת הישיבה הזעירה שלו לסלסלת החומרים המיועדים לגריסה. אחר כך, הוא מכווץ בכל כוח ידיו את ערימת הדפים לכדי כדור מרשים ומניף את זרועו בתנופה רחבה.

"הופ, סליחה", הוא מזנק בבהלה. כשהוא מגלה שמישהו נכנס היישר לטווח הצליפה שלו.

"הבהלת אותי". סגן העורך נכנס פנימה עגמומי ונמוך. בשבוע שעבר חגגו לו כאן יומולדת ארבעים, אולם שער האפור מוסיף למראהו עשר שנים לכל הפחות.

"לא חשבתי שמישהו יחליט לקפוץ למערכת בשתים עשרה בלילה. תראה, כמות התגובות על הפרויקט מטורפות. נראה לי שאשאיר הודעה לדנה המזכירה שתפסיק להדפיס לי את כולן. אני אעבור עליהן בתיבת המייל. חבל על בזבוז הנייר. זה..."

"בסדר גליק", סגן העורך חסר סבלנות. "יש לי איזה בלגן עם מודעת פרסום שנכנסה בטעות לעיתון של מחר בבוקר. אני צריך ריכוז ושקט". הוא נבלע בחדר הסטודיו הריק.

"בסדר, אני פשוט... אחזור למחשב שלי", נבון עמיחי בשנית.

העבודה בעיתון הייתה בעבורו ברכה משמים שאין מספיק מילים להודות עליה. היא אפשרה לו להמשיך בלימודים האינטנסיביים כרגיל. רק בשעות הערב הגיע למערכת העיתון, שקד על ניסוח כתבות יומיות עדכניות ובעיקר, בעיקר עבד על הפרויקט שלו למגזין סוף השבוע.

את הרעיון הוא הגה באחד משיעורי מדעי החברה. הפרופסור דיבר על הדרך שבה מתפתחות תיאוריות קשר. הדיון היה מרתק ועשרות שבבי קונספירציות הועלו בידי חבריו לספסל הלימודים, בזו אחר זו. הרוחות להטו במשך רגעים ארוכים עד שהפרופסור עצר בעדם, סיכם את ההפרעה הרגעית בתנועת ביטול סלחנית ודיבר על נפלאות המוח האנושי, המתקשה לקבל דברים כמו שהם ומעדיף הזיות ופסבדו-מדע, על פני אמת הנתמכת בעובדות ברורות.

זהו. באותם רגעים ממש החל לבעור בו הרעיון. אחר הצהריים מצא את עצמו נוקש על דלת חדרו של העורך הראשי.

"אני לא מבקש על כך תוספת שכר", הוסיף כשפניו של העורך נותרו אטומות מול הלהט שלו.

"אני אדאג שכל יום שישי יקבלו הקוראים סיפור מתח היסטורי אמיתי, עם כל שלל התיאוריות שנפוצו עליו. רצח קנדי, רון ארד, פרשת לבון, ה-11 בספטמבר, חוצנים, רצח רבין..."

"ממש לא! אתה לא פותח לי כאן את נושא רצח רבין, זה מה שחסר לי באמת".

"אוקי, אז בלי רצח רבין", חיוך זעיר של ניצחון עיקם את שפתיו של עמיחי. המניפולציה עבדה.

"אני מתחיל השבוע, אתה תקבל ממני דאבל כפול למוסף. זה יהיה מרתק. אני מבטיח".

אחד-עשר שבועות חלפו מאז. בתחילה עוד חשש עמיחי גליק שהפרויקט ימצה את עצמו לאחר חודשיים, אולם ים התגובות שהגיעו למערכת ואליו, פתחו בפניו עולם שלם, תיבת פנדורה של תיאוריות קשר בלתי נגמרות. נראה היה שכל אירוע בעל משמעות, הקים לתחיה עולם שלם של תיאוריות מקפאות דם.

עתה, כיתף את תיקו המרושל. בדרכו החוצה הרים את כדור הנייר, זרק אותו בזהירות לסלסלת הגריסה ויצא בשקט מהמערכת. בחוץ, בתחתית גרם המדרגות החשוך המתין מישוהו.

"גליק?" האיש, נראה מהוגן באופן כללי, משקפיים עגולים, שפם דקיק, חליפה.

"כן, זה אני". עמיחי חייך באדיבות.

התגובה לתשובתו הלבבית הייתה מפתיעה.

סטירה אדירה הרתיחה את לחיו.

"זה, על היהירות שלך", נופף הסוטר בכף ידו העצומה ופנה ללכת.

"רגע", עמיחי התעשת. "תגיד מה הרגזי אותך כל כך", צעק לעבר הגב המתרחק.

האיש הסב לרגע את ראשו. מבטו עדיין בער בכעס או שמא בבוז? הוא לא הוסיף מילה. רק נכנס למושב הנהג של מכונית לבנה קטנה שהייתה ממונעת ויצא משם בנהמה.

"לפחות היית לוקח אותי טרמפ למרכז העיר", קרא עמיחי בעלבון, אחר, משך בכתפיו ומיהר משם.

'טוב נו, יש ימים כאלו. מסתבר שזה לא ממש יום המזל שלי' מלמל, כשגילה שהפסיד את האוטובוס האחרון.